

det Hele til denne megen Hensyntagen til dette og hint, og disse mange Undtagelses-tilfælde. Giver man en Lov, ser jeg helst, at den er nogenlunde forstaaelig, klar og særlig gjældende i alle Forhold, saa at der ingen Undtagelser er, som jeg i det Hele ikke veed, hvad man skal med; det har man dog foreløbig ikke kunnet enes om, men maaske det kan naaes til tredje Behandling. Jeg anbefaler ærede Medlemmer, som interessere sig for, at Loven kommer til at gjælde, selv hvor der er Sundhedsbedtægter, som den egentlige Hovedforfrist om Tilsyn med Pleiebørn, at tænke paa en saadan Redaktion til tredje Behandling. Jeg antager ogsaa, at Udvalget vil være villigt til at tænke paa det som hidtil, og muligvis vi kunne finde en Form derfor, som vi kunne faae det andet Thing, om dette end synes at være saare fordringsfuldt, til at gaa ind paa den, hvis de ikke ville have Skyld for at slaa Loven ihjel. Jeg tror, at hvis Befolkningen skal til at dømme om, hvem det er, der forhindrer, at vi faae Love, vil Skylden komme til at hvile paa det Thing, som sætter en Kjøbenhavns Borgmesters eller Magistrats Forsængelighedsfølelse over, at faae de Bestemmelser om Pleiebørn, som her er Tale om. Jeg tror ikke, der kan være Tale om Andet. Jeg vil altsaa her anbefale, at stemme med det Mindretal, som foreslaar at stemme § 8 ud af Lovforslaget.

Berg: Den høitærede Justitsminister yttrede, at hvis vi ikke lod § 8 staa, det vil sige holdt Kjøbenhavns Fattigvæsen udenfor og over denne Lov, vilde Følgen blive, eller vilde Følgen let blive, eller: vilde det befrygtes — jeg hørte ikke Udtrykket saa nøie, men det er ikke min Agt at tillægge Ministeren Andet og Mere, end hvad har sagt — altsaa, vilde det befrygtes, at Følgen vilde blive, at Kjøbenhavns Kommune herefter lod være at anbringe Børnene paa Landet, og at dette Faktum, hvis det bliver et Faktum, i og for sig, meget maatte beklages. Jeg holder mig først til den Udtalelse af den høitærede Minister. Det er mig ubegribeligt, hvorledes Kjøbenhavns Magistrat kan være frygtløs for Følgerne af denne Lov, denne humane Lov, der kun sigter paa Pleiebørnene, de ulykkeligst stillede af vore Medskabninger i hele Landet, hvorledes man kan være bange for, at Bestemmelserne i denne Lov, der kun sigter paa disse Børns legemlige og aandelige Vel, blive gjorte anvendelige paa disse Børn, med hvis Pleie det ogsaa maa være Magistraten en overordentlig vigtig Sag at faae nøie Tilsyn med. Og det maa jo være Magistraten saa

meget vigtigere at faae et nøie Tilsyn, jo længere den fjerner disse Børn bort fra sine Dine. Fører den dem til Bornholm, Vestsjælland, Fyn, Sjælland, rundt omkring paa de forskellige Steder, forekommer det mig, at Magistraten maa sige: Godt er det, at vi have en Lov, der paa det paagjældende Sted gennem Kommuneraadets Valg lægger Tilsynet i forstandige og kjærlige Hænder, Mænds og Kvinders, som dertil ere skiftede, det hjælper dog noget overfor vor Frygt for Rigtigheden af at sende disse til vor Samvittighed betroede Børn langt bort fra os. Disse Bestemmelser i Loven skulde altsaa virke affrækkende i Magistraten? Det er Noget, jeg saa lidt kan tiltræde, at det netop forekommer mig, at Loven maatte være en Opmuntring til Kjøbenhavns Magistrat til at sige: Nu tør vi dog sende disse vore Børn ud omkring i Landet, siden Lovgivning og alle Autoriteterne have lagt sig denne Sag saaledes paa Sinde, at de vilde hjælpe os med at faae de Børn under et vist Tilsyn, som ikke kunne være under bort daglige Tilsyn, ikke en Gang under vore Fuldmægtiges eller vore Kontoristers og Politibesjentes — faae dem under Tilsyn af Folk, der have et ganske andet pædagogisk Tilsyn paa den Sag end nogensomhelst af ovenfor nævnte. Det er min Opfattelse, at saadan burde Kjøbenhavns Magistrat tænke, og jeg er overbevist om, at saaledes tænker den, hvis den har nogen pædagogisk Uddannelse, og hvis — hvad jeg er overbevist om — det maa være, den frem for Alt er den om at gjøre, at dens Børn blive opdragne under saadanne Forhold, saa de kunne blive nyttige Borgere, naar de vore til, og ikke til saadanne Menneſter, der fylde deres Ladegaarde og vore Tugthuse. Skulde den ærede Minister virkelig have Ret og ikke jeg, saa at dette kunde føre til, at Kjøbenhavns Magistrat vilde sige: Nei, nu skulle vi sætte dette Folkething Stolen for Døren, naar det drifter sig til at gjøre en Lovregel anvendelig paa det høie Kjøbenhavn og Kjøbenhavns Kommunalbestyrelse samtidig med, at det gjør den anvendelig paa andre Kommunalbestyrelser i Landet. Vi ville straffe dette og straffe det paa de Ulykkelige, paa Pleiebørnene; hidtil have vi ganske vist erkjendt, at det var en Dykke for dem at komme ud paa Landet og blive opdragne der, men naar Folkethinget tager sig saaledes af denne Sag, at det bliver endnu bedre for dem end hidtil, ville vi sætte det Stolen for Døren og vise, at vi ikke ville taale af Lovgivningsmagten at blive behandlet som en Del af Landet, for hvilken der lovgives, og vi ville afvise denne Behandling ved at beholde